

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**Ioannis Malderi Episcopi Antverpiensis S. Th. quondam
Louanij Professoris Tractatus De Sigillo Confessionis
Sacramentalis**

Malderen, Jan van

Antverpiæ

Capvt Primvm. Quid sit hoc Sigillum.

urn:nbn:de:hbz:466:1-41093

CAPVT PRIMVM.

Quid sit hoc Sigillum.

SICVTI quæ Sigillo Regis clauduntur referari non possunt, ita peccata quæ confitens Sacerdoti aperit, censentur conclusa & obserata quodam Sigillo, vt referri aut aperiri nullatenus possint. Estque hoc Sigillum illa ipsa obligatio secreti. Quæ obligatio non tantum eo gradu est consideranda, quo considerari debet amici secretum, quando quis sub secreto arcana aliqua amici sui recipit; aut quo potest considerari Sigillum quo quis secreta sua instrumenta, puta secretum testamentum, claudit: sed nostra obligatio Sigilli confessionis est prorsus diuina, & ita concipienda quasi Deus ipse suum Sigillum apposerit, quo voluerit nulli mortalium posse aperiri peccata quæ Confessario vices Dei (qui peccata propria auctoritate solus remittit) subeunti per pœnitentem in Confessione Sacramentali aperta sunt. Vbi aduertimus, id propriè & directè & per se primò cadere sub Sigillum, quod Confessario dicitur non vt homini, sed vt Deo, siue vice Dei; quæ sunt peccata pro quorum remissione ab homine ad Deum recurritur in hoc

*Sigillum
Confessionis
est sigillum
Dei.*

hoc Sacramento, cuius potestate Confessarius dimittit, & qui cum ipso Confessario & per ipsum dimittit, secundum illud Ioannis 20. *Quorum remisistis peccata, remittuntur eis; & quorum retinueritis, retenta sunt.* Est autem in hoc Sigillo magnum mysterium situm, ita vt dicant Theologi, esse de necessitate Sacramenti quod Sacerdos peccatum in confessione auditum celet. ita D. Th. in Suppl. q. 11. a. 1. in corpore. significatur enim illo silentio eade tectio, etiam Deum tegere ea peccata, quæ iam per confessionem remisit; adeo vt etiam in extremo iudicio, quando alioqui omnia patefient, eatenus tecta relinquet, quatenus confusionem aliquam parere possit reuelatio. Quia verò in hac vita confusionem pariunt, omnino teguntur. In diuino autem illo generali iudicio, pœnitentia, & propter eam etiam electorum peccata aperiuntur, ad diuinę misericordiæ & ipsorum gloriam: atque ita eorum ignominia non reuelatur ad ignominiam, sed etiam ibi quodammodo tegitur. Significaret ergo sacrilegè, non esse remissa à Deo & tecta illa peccata, Sacerdos, quæ per Confessionis Sacramentum remissa sunt, si hoc Sigillum infringeret. Quod itaq; Deus tegit interiùs remittendo, Sacerdos exteriùs tegat silendo, vt etiam in hoc Sacramento
 sic

An Deus electorum peccata tegat in iudicio.

fic significetur exterius, quod geritur interius. Sed potest in Confessione, hoc est in Secreto illo clauium iudicio, laudare peccata sua etiam magna clarè exprimentem pœnitentem: quomodo Deus in iudicio extremo in peccatis quæ manifestabit, electorum suorum pœnitentiam laudabit. Extra Confessionem autem Confessarius caueat, ne etiam pœnitentiam laudando peccata prodar. Obserata ea maneant Sigillo Dei, donec veniat magnus ille dies in quo fiet quod scriptum est: *Et libri aperti sunt: & alius liber apertus est qui est vita; & iudicati sunt mortui ex his quæ scripta erant in libris secundum opera ipsorum.* *& alibi: Iudicium sedit, & libri aperti sunt.* Apo. 20.
Dan. 7. Deum tegere peccata eius qui sibi ea per Confessionem detegit, pulchrè dicit Augustinus in Psal. 31. *Deus tegat vulnera tua, non tu: nam si tu tegere volueris erubescens, Medicus non curabit. Medicus tegat & curet; emplastro enim tegit, &c.*

Circa hoc fundamentum Sigilli notat Paludanus, non esse sufficiens; eò quòd aliqui non teneretur Sigillo, qui non potest confitentem absoluerè defectu veræ pœnitentiæ, contra doctrinam infrà Cap. vii. tradendam. Sed considerandum hîc est, posse mysterium istud esse rationem quare generaliter cautum sit, ea quæ in ordine ad Clau-
ues

ues in Confessione deteguntur tegenda esse, etiamsi non perueniatur ad absolutio-
nem. Durandus etiam hanc D. Thomæ
congruentiam oppugnavit: Vel enim dici-
tur, inquit, Christus celare peccata in hac
vita, vel in futura. In hac celat & eorum qui
non confitentur, in futura reuelat etiam eo-
rum qui confitentur. At meminisse debebat
Durandus, etiam Scripturæ phrasi tegi pcc-
cata quæ remittuntur, Psal. 31. & 84. projici
post tergum, Isa. 38. obliuioni tradi, Eze-
chielis 18. Itaque quando Clauibus ac pote-
stati absoluendi peccata subijciuntur, rectè
hoc censetur fieri cum Sacramento illius
Secreti diuini, quod sacrilegè violatur quan-
do proditur peccator. fit enim (inquit An-
gelus) quasi irritum Sacramentum, & aufer-
tur Confessioni natura suæ significationis.

*Sigillum
non est pars
essentialis
aut inte-
gralis Sa-
cramenti.*

Rectè tamen monuit Petrus de Ledesma
de Pœnitentia c. 22. non esse Sigillum par-
tem essentialem aut integram huius Sa-
cramenti, sed consequi ad Sacramenti huius
necessitatem; adèd vt sublato Sigillo periret
Sacramentum, cum nemo confiteretur.
Alius eruditus dicit, Secretum esse de neces-
sitate Sacramenti huius, posse intelligi vel
quoad obligationem, vel quoad executio-
nem. Quoad obligationem, ita est de ne-
cessitate Sacramenti, vt sine Secreto non
con-

confisteret Sacramentum, saltem quoad secreta peccata, de quibus non potest inuito pœnitente indici publica pœnitentia. Itaque natura Sacramenti rectè dicitur imponere necessitatem huius silentij. Executio autem vel etiã intentio Secreti non est sic de necessitate Sacramenti, quin sine ea Sacramentum sit validum & ratum. Sunt qui hoc illustrent exemplo Sacramenti Matrimonij; vbi dici potest similiter, quòd redditio debiti coniugalitatis sit de natura eius: quamuis hoc intelligendum sit de obligatione reddendi debitum; cum euidentis sit, negatione debiti non solui Matrimonij Sacramentum.

Non est tamen omittenda altera ratio, ob quam Sigillum istud siue Secretum artificiosissimum, etiam Iure naturæ sit necessarium; quòd eo Secretò non seruato, homines ab huius Sacramenti tam necessarij vsu auerterentur. Quam rationè non tantùm D. Thomas, sed etiam Leo Primus vrget Epist. 80. aut, vt alij numerant, 78. *Tunc demum plures ad pœnitentiam poterunt prouocari, si populi auribus non publicetur conscientia pœnitentis.* Neque enim sperandum est, homines integrè peccata secretissima cordis & cogitationis suæ explicaturos, & integram conscientiam suam exomolegesin facturos, & animi sui pondus apud Sacerdotes expositu-

vt Veteres loquuntur, si Arcanum istud non sit seruandum; cum vix ad tantillum quod coram homine vno subeant erubescentiæ, adducantur maximo illo præmio euadendæ confusionis coram Deo, quem nihil latet.

C A P V T I I.

Quo Iure obliget Sigillum Confessionis.

CERTVM est obligare Iure diuino, quo obligat & ipsa Confessio, quæ sine hoc Secreto non subsistit: diuino inquam, Evangelico, & supernaturali. Panormitanus in c. Omnis, putauit Confessionem obligare tantum Iure Ecclesiastico. sed fallitur: est enim præceptum Iuris diuini de Confessione faciendâ, eiusque Secreto seruando: quod præceptum quatenus Sigillum concernit, quadam generali Ecclesiæ traditione nobis innotuit, non ex Ecclesiastica potestate institutum est. Imò probabiliter existimant quidam, Christum peculiari præcepto hoc Sigillum indixisse. Deus enim positiuo & supernaturali Iure statuit, vt Secretum illud sit secretissimum: quamuis etiam non desit obligatio Iuris naturalis, quo ex iustitia tenetur quis celare amici arcanum sibi commissum. Verum sicuti depositum apud amicum, non est ei seruandum quando aliud

Reip.

*De Sigillo
est præceptum
Christi, vel im-
plicitum vel
explicitum.*